

Kære læser - har du mulighed for at støtte os?

POV er et uafhængigt medie, der er åbent for alle og støttet af vores læsere.

Vi vil ikke lukke vores indhold inde bag en betalingsmur, men det koster selvfølgelig at lave redigeret kvalitetsjournalistik.

Hvis du har mulighed for at støtte POV med et fast månedligt beløb, kan du hjælpe os med fortsat at udkomme.

Det kan du gøre nemt og direkte med Visa eller Mastercard ved at klikke her:

25 kr./md. →

50 kr./md. →

100 kr./md. →

POV. INTERNATIONAL
NYE STEMME, SYNSPUNKTER OG JOURNALISTIK - ONLINE HVER DAG - UGEBREV HVER FREDAG

The Sisters Brothers – en elegisk western-drøm

af **Frederik Bojer Bové**

Publiceret 30/06/2019 i Film/Kultur

film, og endda noget så ærkeamerikansk som en western. Men det viser sig, at han mestrer genren til fulde, og resultatet er en af hans mest helstøbte film. Før blandede han genrelementer ind i arthouse-filmen, nu tilfører han westengenren et godt skud elegisk kunst.

Den franske instruktør Jacques Audiard kan være ganske polariserende. På den ene side er der dem, der mener, at han er en af

POV International anvender cookies til at optimere oplevelsen på siden og til at indsamle statistikker. [Indstillinger.](#)

Jeg accepterer

alskærrelse – og alle ved jo, at illusionisten skal være både kævelig og helst også skræmme pøbelen væk, så kun de ægte cineaster står tilbage.

Jeg har det mere blandet. Ofte synes jeg hans film er usammenhængende, og jeg forstår ikke rigtig, hvad en film som *Smagen af rust og ben* egentlig forsøger at sige. Men omvendt sætter jeg stor pris på mange af hans billeder, der har printet sig fast i min hjerte. Tahar Rahim, der besøges af et dervish-genfærd i *Profeten*, Marion Cotillard, der kommanderer en spækhugger eller flyder i havet i *Smagen af Rust og Ben* eller Jesuthasan Antonyhasan vandrende med neonører gennem den europæiske nat som eminent symbol på dehumaniseringen af flygtninge. Audiard er ikonograf, han formår at skabe det enkelte gode billede. Derfor er det også en fryd, at han denne gang har kastet sig over den mest ikonografiske genre af dem alle: Westernfilm.

THE SISTERS BROTHERS - i biograferne 27. ...

John C. Reilly og Joaquin Phoenix spiller brødrene Sisters, to lejemordere/dusørjægere på den amerikanske vestkyst. De får til opgave af den mystiske Commodore at finde og dræbe en mand ved navn Hermann Kermitt Warm (Riz Ahmed), der skulle være under opsyn af håndlangeren John Morris (Jake Gyllenhaal). Men opgaven viser sig at være sværere end som så, for Warm er en ganske lun mand, med et hoved fyldt med gode idéer, så Morris er gået over på hans side. Da brødrene finder dem efter en begivenhedsrig rejse sydpå, helt nede syd for San Francisco, må de selv beslutte sig til, hvilket liv de egentlig har tænkt sig at leve fremover.

POV International anvender cookies til at optimere oplevelsen på siden og til at indsamle statistikker. [Indstillinger.](#)

Jeg accepterer

The Sisters Brothers er placeret ret mærkværdigt i tid og sted. De fleste revisionistiske westerns – film som *Butch Cassidy and the Sundance Kid*, *De Nådesløse* eller Jim Jarmuschs *Dead Man* – har fundet sted i den sene periode af 1800-tallet, efter Den Amerikanske Borgerkrig, efter bisonoksen er udryddet og den oprindelige befolkning er blevet sendt i reservat. *The Sisters Brothers* foregår derimod i 1851, mens verden stadigvæk er ung og uopdyrket.

Derudover foregår den på mit yndlingssted for westernfilm – Oregon – i det nordvestlige USA. Mange af de bedste westerns foregår her: Førnævnte *Dead Man*, Clint Eastwoods i mine øjne bedste western *Pale Rider*, og senest Zellner-brødrenes *Damsel*. Jeg har spekuleret

kommet frem til, at det er det paradisiske i det grønne og skovfyldte landskab, der får nybyggerne til at se helt anderledes ud. Der er bare noget helt modigt over en cowboy på prærien. Lige meget hvordan man vender og drejer det, så er det et menneske, der forsøger at få noget ud af en ørken. Men en cowboy på en grøn slette? Det understreger, i hvor høj grad noget er gået tabt ved civilisationen. Landet ser ikke vildt ud, det ligner en urverden, som står for at blive ødelagt af industrialiseringen.

Før verden faldt på plads

POV International anvender cookies til at optimere oplevelsen på siden og til at indsamle statistikker. [Indstillinger](#).

Jeg accepterer

franske proto-socialist Charles Fourier.

“

Audiard har haft for vane at blande genre-træk ind i sine mere alvorlige kunstfilm, men nu tager han genren seriøst som en kunst i sig selv, og det er måske det mest helstøbte han nogensinde har lavet

Der er noget helt vidunderligt melankolsk ved så tidlig socialisme, der foregår blot et par år efter at *Det Kommunistiske Manifest* blev udgivet. Det er utopi uden klassekamp, sammenhold i stedet for blodig kamp mod kapitalisterne. Den tyske teoretiker Walter Benjamin kaldte tiden med den tidlige industrialisering for ‘fantasmagorisk’, en tid hvor forholdene mellem arbejdere og kapitalister egentlig allerede eksisterede, men hvor folk ikke vidste det endnu. Det fandt de først ud af med den blodige reaktion på arbejderopstanden i forbindelse med [Pariserkommunen i 1871](#), der resulterede i et decideret blodbad. Et sådant afsluttende blodbad hænger også hele tiden over handlingen i *The Sisters Brothers* – det er vel en western – men det er ikke at spoile noget at fortælle, at filmen konstant foretager overraskende drejninger, der dog fungerer inden for filmens egne logik.

The Sisters Brothers har således en skøn fantasmagorisk stemning. Det er et portræt af civilisationen på vej, hvor Eli Sisters går umanerlig

overraskende god til den her fantasmagoriske, drømmende stemning. Filmen er fyldt med nattescener, hvor mørket oplyses af pistolskud. Scenen, hvor vi får demonstreret udvindingsmetoden, er æstetisk fantastisk: det mørke vand oplyst af de grønne kemikalier og det skinnende guld på bunden. De to brødre smiler og jubler, da de for første gang i deres liv ser Stillehavet, men mængden af drivgods på stranden understreger havets nådesløshed.

En elegisk drøm

The Sisters Brothers er som en revision til det revisionistiske. Det er en

POV International anvender cookies til at optimere oplevelsen på siden og til at indsamle statistikker. [Indstillinger](#).

Jeg accepterer

selv, og det er måske det mest helstøbte han nogensinde har lavet, og i hvert fald hans bedste film siden *Profeten*.

“

Audiard er ikonograf, han formår at skabe det enkelte gode billede. Derfor er det også en fryd at han denne gang har kastet sig over den mest ikonografiske genre af dem alle: westernfilm.

Der er ikke så meget pjat. Der er en musikalitet over filmen, en rytme, som hører den gammeldags studiefilm til. Der er en glathed over fortællingen, den glider frem, som om det var den mest logiske historie i verden, og man kan helt overse, hvor bizar og fragmenteret den egentlig er. Audiard opbygger en anden verden end den virkelige, en mulig verden, som ikke var den, vi slog ind på. Det er lidt mærkeligt at kritisere en karriere, der for fire år siden udløste en Guldpalme, men jeg ærgrer mig over, at den 68-årige instruktør ikke tidligere har givet sig i kast med en amerikansk film; han passer som fod i hose til den stil.

I stedet for at blande genre ind i den europæiske kunst, så blander han kunst i den amerikanske genre. Og når vi når til den elegiske udtoning, hvor hans sædvanlige komponist Alexandre Desplat bidrager med

Foto-credit: Camera Film.

FACEBOOK

TWITTER

LINKEDIN

PINTEREST

TAGS:

#FILM

JACQUES AUDIARD

JAKE GYLLENHAAL

JOAQUIN PHOENIX

JOHN C. REILLY

RIZ AHMED

WESTERN

POV International anvender cookies til at optimere oplevelsen på siden og til at indsamle statistikker.
[Indstillinger.](#)

Jeg accepterer

INTERESSERET I FØLGENDE:

**Da Roberto
Rossellini optog
filmen Stromboli
ændrede det både
hans og øens
fremtid for altid**

**Latinamerikansk
filmfestival på
Cinamateket**

**Amundsen –
Norges berømte
arktiske eventyrer**

FREDERIK BOJER BOVÉ

SENESTE ARTIKLER

Frederik Bojer Bové (født 1.12 1986) er cand.mag. i Moderne Kultur og Kulturformidling og BA i Historie. Han blogger om film på kronoper.dk, er dansk redaktør på tidsskriftet Cinema Scandinavia og har været programlægger på Copenhagen Architecture Festival.